

בבית המשפט העליון בירושלים

בג"ץ 7832/12

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

העותרים: 1. ס ט
2. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה שורצברגר

נגד

המשיבים: 1. המפקד הצבאי לאיזור הגדה המערבית
2. מתאם הפעולות הממשלה בשטחים

בקשה לפסיקת הוצאות

החלטה

העותרים מבקשים לחייב את המשיבים בהוצאותיהם, לאחר שעתירתם נמחקה לבקשתם ללא הכרעה שיפוטית לגופם של דברים.

עיינתי בחומר שבתיק ובטיעוני הצדדים והחלטתי לקבל את הבקשה.

הצדדים חלוקים בשאלה האם הסעד לו עתרו העותרים בהליך זה - מתן היתר לעותרת 1 לעבור מהגדה המערבית לרצועת עזה על מנת לסעוד את בתה החולה - ניתן להם לבסוף בעקבות הגשת חעתירה, כטענת העותרים, או שמא במנותק ממנה, כטענת המשיבים, אשר טוענים כי הסעד לא ניתן לה קודם לכן כיוון שתחילה לא הציגה מסמך רפואי עדכני דיו ולאחר מכן לא העבירה את המסמך הרפואי כנדרש דרך נציגי הקישור הפלסטיני כי אם לקצין פניות הציבור, והמסמך שלטענתה הגישה לבסוף למשרד הקישור לא הגיע לידיהם.

ואולם, איני סבורה כי המשיבים הרימו את הנטל המוטל עליהם לסתור את החזקה הקמה מקום בו העותר קיבל את הסעד לו עתר והעתירה לא לקתה באי מיצוי

הליכים או בשיהוי ולפיה העתירה שהגיש היתה מוצדקת (ראו בג"ץ 2908/06 איונוב נ' שר הפנים, פסקה 5 (21.4.2010)). יוזכר בהקשר זה כי מבחן הקשר הסיבתי אינו מבחן בלעדי החורץ לבדו גורלה של בקשה להשתת הוצאות, ויש לבחון בהקשר זה גם האם העתירה היתה נחוצה ומוצדקת בראיה סבירה ואובייקטיבית נכון למועד הגשתה. כך, לעיתים, אי קבלת מענה ענייני על אף פניות חוזרות ונשנות לרשות הרלוונטית, יצדיק כשלעצמו את הגשת העתירה ואת חיוב המשיבים בהוצאות (ראו בג"ץ 10239/03 זלצר נ' שר הפנים (30.5.2004)).

במקרה דנן טענת המשיבים היא כי המסמך הרפואי אשר צורף לבקשה המקורית ונשא את התאריך 11.9.2012 לא היה עדכני דיו כבר במועד בו התקבל בידיהם, 20.9.2012, שכן לא היה ברור האם במועד זה בתה של העותרת 1 כבר עברה את הניתוח ומה מצבה. מבלי להכריע בנקודה זו, הרי שגם לשיטת המשיבים רק ביום 10.10.2012 - 20 ימים לאחר הגשת הבקשה - הודיעו לעותרת 1 כי עליה להעביר מסמך רפואי עדכני. טענת המשיבים לפיה מדובר בשישה ימי עבודה בלבד בשל תקופת החגים, אינה יכולה "לרפא" עיכוב זה, אשר בשים לב למהות העניין שהיה על הפרק אינו סביר בעיני. כן סבורני, על בסיס המידע שהוצג, כי גם התנהלותם של המשיבים בהמשך לכך היתה כזו אשר הצדיקה את הגשת העתירה "בראיה סבירה ואובייקטיבית" שהרי במכתב התזכורת מיום 24.10.2012 ציינו העותרים כי הגישו את המסמך העדכני דרך משרד הקישור הפלסטיני ביום 18.10.2012 (בהתאם להנחיית המשיבים), ואם זה אכן לא הועבר לידי המשיבים כטענתם ראוי היה בנסיבות העניין כי יודיעו לעותרים שלא קיבלו את המסמך ולא יותירו אותם ללא כל מענה. דומני כי בנסיבות אלו לא הוכח כי הגשת העתירה, במועד בו הוגשה, לא היתה נחוצה ומוצדקת מבחינת העותרים.

יחד עם זאת לעניין שיעור ההוצאות יש ליתן משקל לעובדה שהסעד ניתן לעותרים סמוך לאחר הגשת העתירה ומבלי שהיה צורך בקיום דיון לפני הרכב שופטים ובהכרעה לגופם של דברים, כמו גם לעובדה שמדובר בעתירה שאינה מן המורכבות ביותר. כמו כן, העותרים לא ציינו מה היו הוצאותיהם בפועל, וממילא גם לא הציגו תשתית ראייתית לביסוס טענה בעניין. בשים לב לכל אלה, ולאחר עיון במסמכים שבתיק, החלטתי כי יש לחייב את המשיבים בשכר טרחת עורך-דין של העותרים בסך של 3,500 ש"ח ובהוצאות משפט בסך של 500 ש"ח (ויצוין כי האגרה הושבה לידי העותרים בניכוי הסכום הנקוב בפרט 33 לתוספת לתקנות בתי המשפט (אגרות), תשס"ז-2007). סכומים אלו יישאו הפרשי הצמדה וריבית כדין מיום החלטתי זו ועד לתשלום בפועל.

ניתנה היום, כ"א באב תשע"ג (28.7.2013).

ליאת בנמלך

ר ש מ ת